

Muistan aina täsmälleen, missä olin ja mitä tein, kun sain kuulla isäni kuolleen...

Kynä jäi koholle paperin yläpuolelle, kun kohotin katseeni heinäkuun aurinkoon – tai ainakin siihen kaapeaan kiilaan, joka oli onnistunut tunkeutumaan ikkunan ja parin metrin päässä sen takana näkyvän punatiiliseinän väliin. Ahtaan asuntomme kaikki ikkunat avautuivat mitäänsanomattoman tiiliseinän puolelle, ja kauniista säästä huolimatta sisäpuolella oli pimeää, aivan erilaista kuin lapsuudenkodissani Atlantisissa, joka sijaitsi Genevenjärven rannalla.

Huomasin istuneeni täsmälleen samalla paikalla silloin, kun CeCe oli tullut ankeaan pieneen olohuoneeseemme kertomaan, että Papa Salt oli kuollut.

Laskin kynän kädestäni ja menin ottamaan lasillisen vettä hanasta. Hiostava helle teki ilmasta tunkkaisen kostean, ja join ahneesti. Ajattelin, ettei minun välttämättä tarvinnut pakottautua kokemaan muistamisen tuskaa. Pikkusiskoni Tiggy oli ehdottanut kirjoittamista, kun olin tavannut hänet Atlantisissa heti Papa Saltin kuoleman jälkeen.

”Kuule, Tähti”, Tiggy oli sanonut, kun osa meistä sisaruksista oli lähtenyt järvelle purjehtimaan murheen lievittämiseksi. ”Tiedän, että sinun on vaikeaa puhua tunteistasi ja että tunnet silti syvää tuskaa. Mitä jos yritäisit kirjoittaa ajatuksiasi paperille?”

Lentäessäni pari viikkoa sitten Atlantisista takaisin kotiin olin ajatellut Tiggyn sanoja, ja tänä nimenomaisena aamuna olin yrittänyt ryhtyä toimeen.

Tuijottaessani tiiliseinäjä ajattelin happamasti, että se oli täydellinen vertauskuva senhetkisellem elämälleni. Ajatus sai minut hymyilemään. Hymy vei minut takaisin kolhiintuneen puupöydän ääreen, jonka hämäräperäinen vuokraisäntämme oli luultavasti saanut romukaupasta ilmaiseksi. Istuuduin uudelleen ja tartuin tyylikkääseen mustekynään, jonka Papa Salt oli antanut minulle, kun täytin kaksikymmentäyksi.

”En aloita isän kuolemasta”, sanoin ääneen. ”Aloitan siitä, kun tulimme tänne Lontooseen...”

Ulko-ovi sulkeutui paukahtaen, ja tiesin, että sisareni CeCe oli tullut kotiin. Hän teki kaiken äänekkäästi. Tuntui siltä, ettei hän kerta kaikkiaan kyennyt laskemaan edes kahvikuppia kädestään pamauttamatta sitä pöytään niin että sisältö läikkyi joka puolelle. CeCe ei ollut myöskään koskaan käsittänyt, että sisätiloissa puhuttiin yleensä hiljaa, ja huusi jo lapsena aina niin kovaa, että Marina oli huolestuneena vienyt hänet kuulontutkimukseen. Tietenkään CeCen kuulossa ei ollut mitään vikaa, se oli päin vastoin liiankin herkkä. Eikä minussakaan ollut mitään vikaa, kun Marina vuotta myöhemmin vei minut puheterapeutin vastaanotolle, koska oli huolestunut vaitonaisuudestani.

”Kyllä hänellä sanavarasto on hallussa. Hän ei vain halua käyttää sanoja”, terapeutti oli selittänyt. ”Hän puhuu sitten kun on valmis siihen.”

Kotona Marina oli kanssakäymistä helpottaakseen opettanut minulle ranskan viittomakielen perusteet.

”Kun haluat tai tarvitset jotain”, Marina oli sanonut, ”voit kertoa tunteistasi minulle viittomakielellä. Näin minä tunnen tällä hetkellä sinua kohtaan.” Marina osoitti itseään, pani kämmenet ristiin sydämen kohdalle ja osoitti sitten minua. ”Minä – rakastan – sinua.”

CeCekin oli oppinut viittomaan nopeasti, ja me kaksi otimme käyttöön ja laajensimme omaksi yksityiseksi kieleksemme sen, mikä oli alkanut Marinan ja minun kanssakäymisestä. Käytimme viittomien ja keksittyjen sanojen sekoitusta, kun halusimme keskustella muiden ihmisten läsnä ollessa. Meistä oli hauskaa nähdä sisariemme hämmentyneet ilmeet, kun viitoitin CeCelle aamiaispöydässä jonkin nokkelan huomautuksen, joka sai meidät molemmat purskahtamaan hillittömään nauruun.

Nuoruuttamme muistellessani käsitin, että CeCe ja minä olimme vähitellen kasvaneet toistemme vastakohdiksi: mitä vähemmän minä puhuin, sitä enemmän ja kovempaa hän puhui puolestani. Ja mitä enemmän hän puhui, sitä vähemmän minun tarvitsi puhua. Luonteenpiirteemme korostuivat suhteettomasti. Lapsena sillä ei tuntunut olevan väliä, sillä kuuden sisaren joukossa saatoimme aina turvautua toisiimme.

Ongelma piili siinä, että nyt sillä oli väliä...

”Arvaa mitä! Minä olen löytänyt sen!” CeCe tulla törmäsi olohuoneeseen. ”Voimme muuttaa parin viikon kuluttua. Rakennusmiehet viimeistelevät sitä vielä, mutta kun se valmistuu, siitä tulee uskomattoman upea. Hitto,

että täällä on kuuma. Maltan tuskin odottaa, että päästään lähtemään täältä.”

CeCe meni keittiöön, ja kohinasta kuulin hänen vääntäneen vesihanakan kokonaan auki. Todennäköisesti vettä roiskui parhailleen pitkin työtasoja, jotka olin aikaisemmin kuivannut huolellisesti.

”Haluatko vettä, Sia?”

”Ei kiitos.” CeCe käytti minulle lapsena antamaansa lempinimeä vain silloin, kun olimme kahden, mutta se ärsytti minua, ja tunsin ärtymyksestäni syyllisyyttä. Nimi oli peräisin Papa Saltin minulle joululahjaksi antamasta kirjasta nimeltä *Anastasian tarina*. Se kertoi Venäjän metsissä asuvasta nuoresta tytöstä, joka sai huomata olevansa prinsessa.

”Tämä kirjan tyttö on ihan sinun näköisesi, Tähti”, viisivuotias CeCe sanoi, kun katselimme satukirjan kuvia. ”Ehkä sinäkin olet prinsessa. Ainakin olet niin kaunis että voisit olla, kun sinulla on kullankeltainen tukka ja siniset silmät. Saat tästä lähtien olla Sia. Se sopii hyvin Ceen kanssa! Cee ja Sia – kaksoset!” CeCe taputti ilahuneena käsiään.

Vasta myöhemmin sain tietää, mikä Venäjän keisari-perheen todellinen kohtalo oli ollut ja miten Anastasia Romanovin ja hänen sisarustensa oli käynyt. Kertomus ei loppujen lopuksi ollutkaan kovin lumoava satu prinsessasta.

Enkä enää myöskään ollut lapsi, vaan aikuinen kaksikymmentäseitsemänvuotias nainen.

”Olen varma, että ihastut löytämäni asuntoon.” CeCe ilmestyi taas olohuoneeseen ja heittäytyi kuluneelle nahkasohvalle. ”Olen varannut meille näyttöajan huomisaamuksi, niin että pääsemme katsomaan sitä. Se maksaa

maltaita, mutta nyt minulla on varaa siihen. Kiinteistönvälittäjä sanoi, että koko liikekeskustan alue on mullistustilassa ja että ostajat eivät ole tällä hetkellä kiinnostuneita. Siksi sain tingityksi hintaa alemmas. On jo aikakin, että saadaan ensimmäistä kertaa oikea koti.”

Minun olisi aika hankkia itselleni oma elämä, ajattelin.

”Aiotko oikein ostaa sen?” kysyin.

”Aion. Jos pidät siitä.”

Olin niin ällistynyt, etten osannut sanoa mitään.

”Onko kaikki hyvin, Sia? Näytät väsyneeltä. Etkö nukkunut hyvin viime yönä?”

”En.” Ponnistuksista huolimatta silmiini kihosivat kyyneleet, kun ajattelin pitkiä ja unettomia aamuyön tunteja, joiden aikana olin surrut rakasta isääni kykenemättä vieläkään uskomaan, että hän oli poissa.

”Vika on siinä, että olet edelleen järkyttynyt. Vastahan isän kuolemasta on pari viikkoa. Olen varma, että olosi paranee vähitellen, varsinkin sitten kun saat nähdä sen uuden asunnon huomenna. Tämä paskamurju sinua masentaa. Minua se ainakin masentaa helvetisti”, CeCe sanoi. ”Oletko jo ilmoittautunut sille ruoanlaittokurssille?”

”Olen.”

”Milloin se alkaa?”

”Ensi viikolla.”

”Hyvä. Ehditään sitä ennen valita huonekalut uuteen kotiin.” CeCe tuli halaamaan minua. ”Maltan tuskin odottaa, että pääsen näyttämään asuntoa sinulle.”

”Eikö ole uskomaton?”

CeCe levitti käsivartensa esitellessään luolamaista tilaa, jonka laidoilta hänen äänensä kaikui, kun hän

käveli kohti seinää, joka oli kokonaisuudessaan lasia. Hän työnsi yhden lasipaneeleista sivuun.

”Katso, täällä on sinulle parvekekin”, hän sanoi viittoillen minua mukaansa. Astuimme ulos lasiovesta. ”Parveke” oli turhan vaatimaton sana kuvaamaan tilaa, johon tulimme. Se oli pikemminkin pitkä ja kaunis terassi, joka riippui ilmassa Thamesjoen yläpuolella. ”Voit täyttää tämän yrteillä ja kukilla, joiden parissa aina ennen puuhailit Atlantisissa”, CeCe lisäsi mennessään kaiteen ääreen katselemaan kaukana alhaalla virtaavaa harmaata vettä. ”Eikö ole mahtava?”

Nyökkäsin, mutta CeCe oli jo matkalla takaisin sisään, ja palasin hänen vanavedessään.

”Keittiötä ei ole vielä sisustettu, mutta heti kun olen allekirjoittanut kauppakirjan, saat valita vapaasti, millaisen lieden ja jääkaapin ja muuta sellaista haluat. Kun sinusta nyt tulee ammattilainenkin”, CeCe sanoi ja iski silmää.

”Tuskin sentään. Minähän menen vain lyhyelle kurssille.”

”Mutta olet niin hurjan lahjakas. Saat varmasti töitä jostain, kun kykysi paljastuvat. Eikö olekin täydellinen paikka molempien kannalta? Minä voin käyttää tuota toista päätä ateljeena.” CeCe osoitti peräseinän ja kierreportaikon välistä tilaa. ”Valo on upea. Ja sinä saat ison keittiön ja ulkotilaa. Tämän lähemmäksi Atlantisia ei Lontoon keskustassa pääse.”

”Niin. Oikein ihastuttavaa, kiitos.”

Näin, kuinka innoissaan CeCe oli löydöstään, ja oli toki myönnettävä, että huoneisto oli vaikuttava. En halunnut pilata hänen iloaan puhumalla totta ja sanomalla, että asuminen joen rannalla valtavassa luonteettomassa

lasilaatikossa ei voisi mitenkään olla kauempana Atlantisista.

Puistelin päätäni kielteisille ajatuksilleni sillä aikaa kun CeCe ja kiinteistönvälittäjä puhuivat asuntoon asennettavista vaaleista puulattioista. Tunsin itseni hemmotelluksi kakaraksi. Upouusi asunto Lontoon liikekeskustassa ei suinkaan ollut ankara koettelemus verrattuna Delhin katuihin tai Phnom Penhin laitamien hökkelikaupunkeihin.

Loppujen lopuksi olisin silti mielummin asunut tukevasti maan pinnalla ihan pienessä tavallisessa mökissä, jonka ovesta pääsee suoraan puutarhatilkulle.

Kuuntelin toisella korvalla CeCen rupattelua kaukosäätimestä, jolla voi avata ja sulkea kaihtimet ja käynnistää kotiteatterin näkymättömän surround-kaiutinjärjestelmän. Kiinteistönvälittäjän selän takana hän viitto minulle merkitsevän näköisenä: ”Lipevä huijari.” Onnistuini hymyilemään vähän, vaikka tunsin hirvittävää suljetun paikan kammoa, kun en voinut avata ovea ja juosta pakoon. Kaupungit tuntuivat minusta tukahduttavilta: melu, hajut ja ihmislaumat olivat liikaa. Mutta olihan asunto sentään avoin ja ilmava...

”Kuulitko, Sia?”

”Anteeksi, Cee, mitä sanoit?”

”Mennäänkö yläkertaan katsomaan yhteistä makuuhuonettamme?”

Nousimme kierreportaita huoneeseen, jota CeCe oli sanonut yhteiseksi, vaikka yläkerrassa oli toinenkin huone. Lävitsemi kulki väristys, kun näin näköalan, joka oli tosiaankin suurenmoinen. Sitten kävimme katsomassa uskomattoman upeaa kylpyhuonetta, johon pääsi suoraan makuuhuoneesta, ja ymmärsin, että CeCe oli

pannut parastaan löytääkseen meille molemmille ihan-teellisen ratkaisun.

Emme kuitenkaan olleet naimisissa. Olimme sisarukset.

Jälkeenpäin CeCe halusi välttämättä raahata minut huonekaluliikkeeseen King's Roadille, ja sitten ajoimme bussilla takaisin joen toiselle puolelle Albert Bridgen yli.

”Tämä silta on saanut nimensä kuningatar Viktorian puolison mukaan”, kerroin vanhasta tottumuksesta. ”Ja Kensingtonissa on Albertin muistomerkki...”

CeCe keskeytti viittomalla nenäni edessä. Viittoma tarkoitti tiedoilla kehuskelemista. ”Älä vain sano, että raahaat edelleen matkaopasta mukanasasi.”

”Kyllä vain”, myönsin ja vastasin viittomalla, joka tarkoitti nörttiä. Pidän historiasta suunnattomasti.

Jäimme bussista kotimme lähellä, ja CeCe kääntyi sanomaan: ”Mennään matkan varrella syömään. Tätä pitää juhlia.”

”Ei meillä ole varaa.” *Tai minulla ei ainakaan ole*, ajattelin.

”Minä tarjoan”, CeCe vakuutti.

Menimme lähipubiin, ja CeCe tilasi itselleen olutta ja minulle pienen lasin viiniä. Kumpikaan meistä ei yleensä juonut paljon. Varsinkaan CeCe ei kestänyt alkoholia: sen hän oli oppinut kantapään kautta poikkeuksellisen railakkaiden teinijuhlien jälkeen. Baarissa seisoessani mietin sitä, kuinka CeCelle oli yhtäkkiä salaperäisesti siunaantunut rahaa sen jälkeen, kun jokainen meistä sisaruksista oli saanut isän lakimieheltä Georg Hoffmanilta Papa Saltin kirjoittaman kirjeen. CeCe oli käynyt tapaa-massa Georg Hoffmania Genevessä ja anellut, että minä saisin olla mukana tapaamisessa, mutta lakimies oli torjunut pyynnön suoralta kädeltä.

”Ikävä kyllä joudun noudattamaan asiakkaani antamia ohjeita. Isänne vaati ehdottomasti, että kaikki tapaamiset tyttärien kanssa on hoidettava erikseen.”

Niinpä odotin vastaanottohuoneessa sillä aikaa, kun CeCe oli Georg Hoffmanin puheilla. Näin, että sisareni oli jännittynyt ja kiihdyksissään tullessaan lakimiehen luota.

”Anteeksi, Sia, mutta minun piti allekirjoittaa jonkinlainen typerä salassapitosopimus. Luultavasti se on taas niitä Papa Saltin temppuja. Sen verran voin sentään sanoa, että tuon hyviä uutisia.”

Sikäli kuin tiesin, se oli ainoa salaisuus, jonka CeCe oli pitänyt omana tietonaan koko elinikäisen suhtemme ajan, eikä minulla vielääkään ollut harmainta aavistusta, mistä kaikki rahat olivat peräisin. Georg Hoffman oli selittänyt meille, että isän testamentissa meille määrättiin selvästi vain perustoimentulo. Siinä sanottiin kuitenkin myös, että saimme tarpeen vaatiessa vapaasti mennä pyytämään lakimieheltä lisää rahaa. Ehkä meidän tarvitsi vain pyytää, niin kuin CeCe ilmeisesti oli tehnyt.

”Sen kunniaksi!” CeCe kilautti olutpulloaan lasini kylkeen. ”Uudelle elämälle, jonka aloitamme täällä Lontoossa.”

”Ja Papa Saltille”, sanoin ja kohotin lasini.

”Niin”, CeCe sanoi. ”Sinä taisit tosiaan rakastaa häntä?”

”Etkö sinä sitten rakastanut?”

”Totta kai rakastin. Valtavasti. Hän oli... aivan erityislaatuinen ihminen.”

Kun ruoka tuotiin pöytään, jäin katselemaan CeCeä. Hän söi ahneesti. Ajattelin, että suru isän kuolemasta tuntui vain minun surultani, ei yhteiseltä surulta, vaikka olimme molemmat hänen tyttäriään.

”Pitäisikö meidän sinun mielestäsi ostaa se asunto?”

”Se on sinun päätöksesi, CeCe. Minä en maksa sitä, eikä ole minun asiiani puuttua siihen.”

”Älä hupsuttele. Kyllähän sinä tiedät että se mikä on minun on myös sinun, ja päinvastoin. Sitä paitsi kuka tietää, mitä saat selville, jos joskus vielä päätät avata sen kirjeen, jonka Papa Salt jätti sinulle?” CeCe ylllytti.

CeCe oli ollut kimpussani siitä lähtien, kun olimme saaneet kirjeet. Hän oli repinyt omansa auki melkein heti ja odottanut minun tekevän sanoin.

En kuitenkaan pystynyt siihen, sillä kirjeen sisältö sinetöisi isän poismenon. Sen lukeminen merkitsi hänen kuolemansa hyväksymistä. En ollut vielä valmis päästämään otettani hänestä.

Syötyämme CeCe maksoi laskun, ja palasimme asuntoomme. CeCe soitti pankkiin ja pyysi maksamaan käsi-
rahan asunnosta. Sitten hän asettui kannettavansa ääreen valitellen huonoa laajakaistayhteyttä.

”Tule auttamaan sohvien valitsemisessa”, hän huusi olohuoneesta, kun olin täyttämässä kellastunutta kylpy-
ammettamme haalealla vedellä.

”Olen menossa kylpyyn”, vastasin ja panin kylpy-
huoneen oven lukkoon.

Laskeuduin makaamaan ammeeseen niin syväälle, että korvat ja tukka olivat veden alla. Kuuntelin veden vel-
lontaa – ajattelin sitä aina kohtuäänenä – ja tulin siihen tulokseen, että minun oli päästävä pois ennen kuin tuli-
sin kokonaan hulluksi. Se ei suinkaan ollut CeCen syytä, enkä missään tapauksessa halunnut panna häntä kärsi-
mään siitä. Rakastin häntä. Hän oli ollut tukenani elä-
mäni joka ikisenä päivänä, mutta...

Parikymmentä minuuttia myöhemmin olin tehnyt päätökseni ja menin olohuoneeseen.

”Tekikö kylpy hyvää?”

”Teki. Kuule, CeCe...”

”Tule katsomaan, millaisia sohvia olen löytänyt.” Hän viittooi minua lähemmäksi. Menin katsomaan ja tuijotin erisävyisiä kermanvalkoisia sohvia sokein silmin.

”Mikä sinusta on paras?”

”Valitse ihan mikä haluat. Sisustaminen on sinun alaasi eikä minun.”

”Miten olisi tuo?” CeCe osoitti näyttöruutua. ”Tietenkin meidän pitää käydä kokeilemassa, millaista sillä on istua, sillä pelkkä kauneus ei riitä. Sen pitää olla myös mukava.” CeCe kirjoitti liikkeen nimen ja osoitteen muistiin. ”Ehkä voitaisiin käydä katsomassa sitä huomenna?”

Vedin syvään henkeä. ”Kuule, CeCe, sopiiko sinulle, että pistäydyn pariksi päiväksi Atlantisiin?”

”Jos kerran haluat, Sia, mikäpä siinä. Otan selvää meille sopivista lennoista.”

”Oikeastaan ajattelin lähteä yksin. Tarkoitan...” Nielaisin ja terästäydyin, ettei päätökseni vesittyisi. ”Sinulla on täällä kiirettä asunnon ja kaiken muun kanssa, ja tiedän että haluat päästä käsiksi taideprojekteihisi.”

”Niin, mutta ei parin päivän viivästys mitään haittaa. Ymmärrän kyllä, jos sinusta tuntuu, että se on tarpeen.”

”Haluaisin mieluummin mennä yksin”, sanoin päätäväisesti.

”Miksi?” CeCe kääntyi minun puoleeni mantelinmuotoiset silmät hämmästyksestä selällään.

”Siksi että... vain haluan. Haluan nimittäin avata kirjeeni siinä puutarhassa, jonka istutin yhdessä Papa Saltin kanssa.”

”Vai niin. Hyvä on, sopiihan se”, CeCe sanoi olkapäitään kohauttaen.

Vaistosin välillemme laskeutuneen viileyden, mutta en suostunut antamaan periksi sillä kertaa. ”Menen nyt nukkumaan. Päätä särkee ankarasti”, sanoin.

”Tuon sinulle särkylääkettä. Haluatko että katson lennot valmiiksi?”

”Olen jo ottanut lääkettä, ja kiitos, se olisi ystävällistä. Hyvää yötä.” Kumarruin painamaan suukon sisareni päälle, jota peitti kiiltävääntumma poikamaisen lyhyeksi leikattu kihara tukka. Sitten menin pikkuiseen siivouskomeron kokoiseen yhteiseen makuuhuoneeseemme.

Sänky oli kova ja kapea ja patja ohut. Olimme tosin molemmat kasvaneet ylellisyydessä, mutta viimeksi kuluneet kuusi vuotta olimme ympäri maailmaa matkustellessamme nukkuneet hämäräperäisissä hökkeleissä, koska kumpikaan ei halunnut pyytää Papa Saltilta rahaa, vaikka olimme pennittömiä. Varsinkin CeCe oli aina ollut liian ylpeä, ja siksi olinkin yllättynyt hänen äkillisestä tuhlailustaan, vaikka rahat olivat ilmiselvästi peräisin isältä.

Ehkä kysyisin Marinalta, tiesikö hän siitä enemmän, mutta toisaalta Marina oli itse hienotunteisuus eikä leivittänyt juoruja sisarten kesken.

”Atlantis”, sanoin hiljaa itsekseni. *Vapaus...*

Sinä iltana nukahdin melkein heti.